

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.219/2016/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. március 28. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A testi sértés büntette miatt Tóth Ilona és társa ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 20.B.72/2015/10. számú ítéletét a II.r. vádlott vonatkozásában annyiban változtatja meg, hogy a vádlott főbüntetését szabadságvesztésnek nevezi meg, amelynek végrehajtási fokozata börtön.

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon válhat esedékessé.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a II.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 15.000,- (tizenötezer) Ft bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Budapest Környéki Törvényszék a 2016. március 2. napján kihirdetett 20.B.72/2016/14. számú ítéletével az I.r. és a II.r. vádlottakat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett testi sértés büntetében [Btk. 164.§ (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulata].

Ezért az I.r. vádlottat 2 év - végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönre ítélte azzal, hogy a végrehajtás elrendelése esetén a vádlott a büntetése kétharmad részének letöltését követően feltételes szabadságra bocsátható.

A II.r. vádlottat 2 év börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a vádlott a büntetése kétharmad részének letöltését követően feltételes szabadságra bocsátható. Elrendelte egyúttal a Gödöllői Városi Bíróság 2011. június 22-én jogerőre emelkedett 13.B.517/2010/10. számú ítéletével kiszabott 2 év börtön végrehajtását is.

Határozott az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete az I.r. vádlott vonatkozásában a kihirdetése napján jogerőre emelkedett, míg az ítélet ellen a II.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés céljából jelentett be indokolás nélküli fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.432/2016. számú átiratában a védelmi perorvoslatokat

nem tartotta alaposnak.

Kifejtett indokai szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával lefolytatott eljárása során ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, és ennek eredményeképpen megalapozott, ezért a másodfokú eljárásban is irányadó tényállást állapított meg. Indokolási kötelezettségét a szükséges mértékben teljesítve kellő magyarázatát adta, hogy a II.r. vádlott tagadásával szemben miért az egyéb bizonyítékokra - így tanúvallomásokra, az orvosszakértői véleményekre, valamint az okiratokra - alapította megállapításait.

A törvényszék a tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és törvényes a cselekmény jogi minősítése is, amely egyszersmind igazodik az elsőfokú bíróság által külön nem hivatkozott 3/2013. Büntető Jogegységi határozat iránymutatásaihoz is.

Az elsőfokú bíróság emellett a büntetéskiszabási körülményeket is maradéktalanul számba vette, és azok alapján a büntetés céljaihoz igazodó, és a büntetéskiszabási elveknek is megfelelő arányos büntetést szabott ki a vádlottakkal szemben, a büntetés enyhítésére ezért meglátása szerint nem kerülhet sor.

Korrekcióna szorul azonban a törvényszék ítéletének rendelkező része.

Részint a főbüntetés megnevezése tekintetében igényel helyesbítést, mely a hatályos Btk. szerint szabadságvesztés, mely mellett önálló megjelölést igényel annak börtön végrehajtási fokozata. Ezen túlmenően a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezés átfogalmazását kérte akként, hogy abból kitűnjön e kedvezmény lehetőség-jellege. A végrehajtani rendelt szabadságvesztés büntetés adatai pedig kiegészítésre szorulnak a próbaidő tartamával.

Összességében az ügyben tanácsülés kitűzését, az elsőfokú bíróság ítéletének a fentiek szerinti megváltoztatását, míg egyebekben annak helybenhagyását indítványozta.

A II.r. vádlott az ítéletét megelőzően előterjesztett beadványában - tartalma szerint - tárgyalás kitűzését, és azon tanúk meghallgatását indítványozta. A sértettet azért, mert a fia az I.r. vádlott korábbi élettársa, és ekként hozzátartozója volt, ez volt az oka annak, hogy a sértett megfenyegette őt azzal, hogy „bármilyen áron börtönbe záratja”. Ezen kívül kérte még a sértett fia és a sértett volt házastársa - tanúkénti kihallgatását.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott bizonyítási indítványát fenntartotta, de kérte valamennyi tanú ismételt kihallgatását is, köztük a sértettet akként, hogy újból figyelmeztesse a bíróság a hamis tanúzás következményeire, azon tanúkat pedig, akik nem emlékeztek az elsőfokú eljárás során semmire, kísérelje meg a bíróság „szóra bírni”.

Az általa írásban megjelölt tanúkat a sértett elfogultságára és szavahihetetlenségének alátámasztására kértre kihallgatni. Előadta, hogy a sértettnek az édesapjával 15-18 évvel korábban konfliktusa volt, ebből eredően az apja a sértett „nagy ellensége”, és emiatt bosszúból tett reá terhelő vallomást.

Hangsúlyozta, hogy nem követte el a bűncselekményt, pusztán azért ítélte el a törvényszék két évre azért, mert behúzza az élettársát a lakrészükbe.

A védő perbeszédében kifejtette azon álláspontját, miszerint kétséget kizáróan nem sikerült a törvényszéknek megállapítania, hogy a vádlott terhére rótt bűncselekményt ő követte el, ezért indítványozta a vádlott felmentését.

A Fővárosi Ítéltábla a II.r. vádlott javára bejelentett védelmi perorvoslat folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt a Be. 349. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel érintett vádlott vonatkozásában bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat túlnyomó részt megtartotta.

Törvényesen, a Be. 296.§ (2) bekezdés b) pontja alapján tette felolvasás útján a tárgyalás anyagává tanú5. eljárás során tett vallomásait.

A II.r. vádlott a 2016. január 8-án megtartott tárgyalásról szabályszerű idézés ellenére maradt távol, előzetes közlése szerint azért, mert új munkahelye volt. E tárgyaláson ennek ellenére az elsőfokú bíróság sort kerített a sértett kihallgatására. A soron következő - 2016. március 2-i - tárgyaláson a II.r. vádlott már jelen volt, ekkor az elsőfokú bíróság az előző jegyzőkönyvet ismertette, arra a II.r. vádlottnak észrevétele nem volt. Ellenben védője indítványozta a sértett szembesítés céljából történő megidézését, melyet a törvényszék elutasított, okára vonatkozóan kifejtette (ítélet 7. oldal 2. bekezdés), hogy a nyomozás során már megtörtént a tanú és a vádlott szembesítése, a sértett ez alkalommal is fenntartotta a vádlottal ellentétes vallomásait, jöllehet, megbüntetését nem kívánta. Ezért az elsőfokú bíróság megítélése szerint nem volt konkrét indoka a sértett visszaidézésének.

Az elsőfokú bíróság ezzel alapvetően teljesítette a perrendi szabályok előírásait a tárgyalásnak a szabályszerű idézés ellenére meg nem jelent vádlott távollétében történő megtartását illetően. Megállapítható ugyanis, hogy a vádlott azt nem közölte, hol tartózkodott a tárgyalás napján 8:15 óra körüli időben (mikor telefonon bejelentette, hogy új munkahelye miatt nem tud megjelenni a tárgyaláson), ezért elővezetése sem volt lehetséges, ekként a Be. 281.§ (5) bekezdése alapján szabályosan végzett a vádlottat is érintően tanúbizonyítást.

Miután pedig a következő tárgyaláson, immár a vádlott jelenlétében a tanú vallomását is tartalmazó jegyzőkönyvet ismertette (10. jkv. 2. oldal), arra vádlott részére észrevételezési jogot is biztosított, az eljárási törvény rendelkezései nem sérültek.

Túl ezen, megállapítható az is, hogy a sértett jelenlétében a II.r. vádlottal foganatósított nyomozati szembesítés jegyzőkönyve is felolvasásra került (9. jkv. 5. oldal), a sértett a tárgyalási nyilatkozatait ennek fényében tette meg, az elsőfokú bíróság a sértett ismételt idézésére irányuló indítvány elutasításáról is törvényesen, és kellő magyarázat mellett rendelkezett.

Pontosan ezért utasította el a másodfokú bíróság is a vádlott a sértett meghallgatására irányuló indítványát. Arra vonatkozóan ugyanis, hogy a sértett az I.r. vádlott irányában fennálló elfogultsága miatt tett volna a II.r. vádlottra terhelő vallomást, nem merültek fel adatok, még kevésbé arra, hogy egy évtizedekkel korábban keletkezett, és még csak nem is a vádlottakkal összefüggő személyes konfliktusból eredő bosszú vezérelte volna a sértettet.

A II.r. vádlott által hivatkozott - a sértett fia és az I.r. vádlott közötti korábbi élettársi - kapcsolat pedig a Btk. 459.§ (1) bekezdés 14. pontja szerinti hozzátartozói viszonyoknak egyébként sem minősül, ekként a Be. 82.§ (1) bekezdés a) vagy b) pontja szerinti mentességi jog vizsgálata az ügyben szóba sem kerülhetett.

Ezt meghaladóan továbbá a Be. nem teszi kötelezővé a vádlott távollétében szabályszerűen felvett bizonyítás megismétlését, még kevésbé feladata ez a másodfokú bíróságnak, márpedig a vádlott indítványa kifejezetten ezt a célt szolgálta, védekezésének elfogadása érdekében. A Be. 124.§ (1) bekezdése továbbá a szembesítést - mint bizonyítási eljárást - csupán lehetőségként szabályozza,

lefolytatására sem a nyomozó hatóságnak, sem a bíróságnak törvényi kötelezettsége nincs, ily módon elmaradása a tárgyalási szakban még csak relatív eljárási szabályszegésként sem értékelhető, az ítélet megalapozatlanságát nyilvánvalóan nem eredményezhette.

A törvényszék felolvasás útján tette a tárgyalás anyagává tanú1. vallomását (8. jkv. 7. oldal), miután a vádlott indítványozta a tanú megidézését. Az elsőfokú bíróság az indítványt elutasította, tette ezt azonban a Be. 284.§ (3)-(4) bekezdései és a 296.§ (1) és (2) bekezdésének sérelmével. Akkor nincs ugyanis eljárásjogi akadálya az adott bíróság előtt folyó eljárásban a tárgyalásra nem idézett tanú korábbi vallomásai felolvasásának, ha az idézést a vádlott és a védő sem tartja szükségesnek.

A szabály eltérést nem tűr, azaz ha a vádlott indítványozza a vádhatóság által a tényállás megalapozásához bizonyítékként felajánlott tanú idézését, a bíróság ettől nem tekinthet el, meg kell kísérelnie a tanú személyes meghallgatását.

Tekintettel azonban arra, hogy a sértett vallomásának és az igazságügyi orvosszakértői vélemények egybevetésével a tényállásnak a sérülések keletkezési módjára vonatkozó része tanú1. vallomása nélkül is kétséget kizáróan tisztázható volt, a másodfokú bíróság a tanú idézésére irányuló vádlotti indítványt elutasította, egyszersmind az elsőfokú ítéletnek a 6. oldal 5-6. bekezdéseit teljes egészében kirekesztette.

Tanú2.-nek a Gödöllői Járásbíróság előtt tett vallomását az elsőfokú bíróság bizonyítékként értékelte (6. oldal 6. bekezdés), miközben a tanút az előtte tartott tárgyalásokra nem idézte, és a kérdéses vallomását egyébként sem tette tárgyalás anyagává.

Ily módon a tanúvallomás nem lett volna szabályosan felhasználható, de mivel a másodfokú bíróság álláspontja szerint a tanú vallomása nélkül is megalapozott tényállást lehetett megállapítani, az ítélet 6. oldal 6. bekezdésének utolsó mondatát - a fentiekkel együtt - kirekeszti.

Végül a másodfokú bíróság elutasította a vádlottnak tanú3. tanúkénti kihallgatására irányuló indítványát is azért, mert a kiskorú - emellett az I.r. vádlottal hozzátartozói viszonyban álló - vallomása nélkül is tisztázhatóak voltak az események.

Rátérve ezek után az ítélet érdemi felülbírálatára, melynek akadályai immár elhárultak, az ítéletábra megállapította, hogy a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat az elsőfokú bíróság feltárta, egyenként és összességében értékelte, mérlegelte.

A törvényszék a tényállást túlnyomórészt helyesen és az iratok tartalmának megfelelően állapította meg, az csak kis részben, a Be. 351.§ (1) bekezdés b) pontja okán hiányos, e csekély megalapozatlanság azonban a Be. 352.§ (2) bekezdés a) pontja szerint az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető volt, az alábbiak szerint:

A vádlott előéleti adatait a következőkkel egészíti ki:

- Az elsőként feltüntetett ítélettel elbírált bűncselekményeket 2008. szeptember 27., a másodikként feltüntetett bűncselekményt 2009. november 12., a harmadikat 2009. novembere és 2010. február 24. napja között a negyediket 2011. augusztus 3. napján követte el.
- A vádlottat utóbb a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2013. október 25-én jogerőre emelkedett 8.B.23.548/2013/2. számú határozatával a 2013. szeptember 28. napján elkövetett lopás vétsége miatt 30 nap elzárásra és 120 óra közérdekű munka büntetésre ítélte;

- A Gödöllői Járásbíróság a 2016. június 15. napján jogerős 15.B.330/2015/21. számú ítéletével a 2015. március 16. napján elkövetett lopás vétsége miatt 200 óra közérdekű munka büntetésre ítélte.
- A vádlott ellen jelenleg a 2012. január 5. napján elkövetett rongálás vétsége, a 2014. március 25-én elkövetett testi sértés büntette, a 2014. október 2-án elkövetett garázdaság vétsége és a 2016. január 23-án elkövetett lopás vétsége miatt van folyamatban újabb büntetőeljárás.

A történeti tényállást az alábbiak szerint pontosítja és egészíti ki:

- a 3. oldal 2. bekezdésének első mondatában feltünteti, hogy a sértett 1969-ben született, gyenge fizikumú volt (nyomozati iratok 19. oldal és 37. oldala).
- Ugyanezen bekezdés 5. sorában a „bosszúból” kifejezést „az élettársa oldalán beavatkozva” mondatrészt illeszti.

Az így kiegészített és pontosított tényállás már mindenben megalapozott és az a másodfokú eljárás során is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett.

Kellő részletességgel adott számot arról, hogy a II.r. vádlott tagadása ellenében a tényállást mely egyéb bizonyítékokra alapította. Helyesen tulajdonítva a sértett vallomásának kiemelkedő jelentőséget a bizonyítékok sorában, körütekintően vette vizsgálat alá a sértett különböző időpontokban tett vallomásait, vizsgálta a módosítás sértett által adott, és más lehetséges okait is. A vádlott védekezését - mely alapvetően a teljes tagadásban nyilvánult meg, azon túl pedig azt taglalta, miként okozta a sértett önmagának a sérüléseit - egybevetette az eljárás egyéb bizonyítékaival.

Az elsőfokú bíróság által kialakított mérlegelési elvekkel az ítéletábra maradéktalanul egyetértett, mert azok a logika és az ésszerűségi követelményeivel is összhangban álltak. Ennek során - helyesen - alapvetően a sértett más bizonyítékokkal (szakértői véleményekkel és okiratokkal) megerősített vallomásra támaszkodott, a vádlottak vallomásai közül csak azt fogadta el, amely a sértett tanúvallomásával megegyezett, vagy legalábbis azzal nem állt ellentétben.

A vádlott-társ, az I.r. vádlott vallomásait elemző értékelés alá vetve az elsőfokú bíróság mindenre kiterjedő magyarázatot adott arra, hogy a vádlott többszörös érdekeltsége, az ellentmondásokkal terhelt, logikátlan, következtelen vallomása miatt miért tartotta alapvetően hiteltelennek.

A tanúvallomások között eminens szerepű sértett a II.r. vádlottat terhelő vallomását, szavahihetőségét az igazságügyi orvos szakértői vélemények tükrében is vizsgálta. Ez utóbbiak leglényegesebb megállapításai szerint a sértett életveszélyes sérülése - a légmell - csak direkt erőbehatásra, más szóval bántalmazás eredményeképpen keletkezhetett, az indirekt (ütődéstől származó) erőbehatást, mint keletkezési mechanizmust a szakértők egyértelműen kizárták. Ekként az elsőfokú bíróság helyes következtetéssel vetette el mindazon - egyébként is ellentmondásos - vádlotti érveléseket, amelyek a sértett elesésével, széken átesésével magyarázták a mellkasi sérülések létrejöttét.

Noha tanú⁴. a vádlottak védekezését igyekezett alátámasztani akkor, mikor azt állította, hogy a vádlottak nem bántalmazták, viszont látta, hogy a sértett többször is elesett, a fentiekkel összhangban nem állhatta meg a helyét. Ugyanilyen okokból tárgyszerűen minősítette az érdektelennek nem tekinthető tanú⁵. tanú vallomását elfogadhatatlannak.

Hasonló hibátlan értékelés jellemzi az orvosszakértői vélemény megállapításait érintő elsőbírói tevékenységet. Az ügyben eljáró Gödöllői Járásbíróság által kirendelt dr. Eperjessy Krisztián igazságügyi orvosszakértő véleményére figyelemmel a törvényszék észlelte a nyomozás során eljáró dr. Kosztya Sándor igazságügyi orvosszakértő véleményének hiányos voltát, ezért a tárgyalás előkészítése során a Be.109.§-a szerint eljárva gondoskodott a szakvélemény kiegészítéséről.

Ekként a két - immár mindenben egybehangzó - szakvéleményt együttesen értékelve, irathűen állapította meg a tényállásban a sértett sérüléseit, azok keletkezési módját, és a sérülések gyógytartamát, továbbá az életveszélyes állapot fennálltát.

Ez utóbbi kapcsán megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy arra vonatkozóan, miszerint a légmell közvetlen, vagy közvetett életveszélyes állapotnak tekintendő-e, a szakértői vélemények nem tartalmaznak utalást.

Az Igazságügyi Orvostani Intézet 16. számú módszertani levelét megelőzően a 2. számú módszertani levél foglalkozott ezzel a kérdéssel, mely még különbséget tett közvetett és közvetlen életveszély között, és ekként a légmell kialakulását kifejezetten közvetlen életveszélyes állapotnak minősítette.

A 2. számú levél helyébe lépett 16. számú módszertani levél ilyen differenciálást már nem végez, éppen ezért ennek alapján a másodfokú bíróság a szakértői véleményeket sem találta hiányosnak.

Nyomatékosan utal továbbá az ítéletábra arra is, hogy amennyiben az életveszélyes állapot létrejött, annak a cselekmény jogi minősítése szempontjából sincs jelentősége, hogy az közvetett, vagy közvetlen volt-e, ez a büntetés kiszabása körében kerülhet értékelésre.

Mindezen bizonyítékok egymásra épülnek, egymást ki is egészítik, azokból minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy az életveszélyes sérülést okozó elkövető a II.r. vádlott, és senki más nem lehetett, és az eredmény sem jöhetett létre másként, csak a vádlott bántalmazásának következményeként.

Összességében az elsőfokú bíróság által az ítéletábra által korrigált módon értékelt és mérlegelt bizonyítékok mind egy irányba, mégpedig a II.r. vádlott bűnösségének irányába hatnak, a felmentésért bejelentett fellebbezések ezért - melyek a vádlott védekezésének az elfogadását célozzák az elsőfokú bíróság törvényes mérlegeléssel megállapított tényállása ellenében - eredményre nem vezethettek.

Az irányadó tényállás alapján tehát az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és cselekményének jogi minősítése is helyes, és az igazodik a 3/2013. Büntető Jogegységi határozat iránymutatásaihoz, bár megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a 9. oldal 1. és 2. bekezdésében írt jogi indokolás kisebb fokban hiányos és ellentétes a tényállással.

Az elsőfokú bíróság által - a fentiek szerint az iratoknak megfelelően, helyes mérlegeléssel -

megállapított tényállás szerint a II.r. vádlott a földön fekvő sértettet nem csupán rugdosta, hanem meg is taposta. Ez a tény cselekmény jogi értékelése szempontjából igencsak jelentős, ezzel együtt teljes és törvényes a törvényszék okfejtése.

A II.r. vádlott a sértettet I.r. terhelttel együtt, vele közösen, szándékegységben bántalmazta. Ennek során mindketten életfontosságú szerveket támadtak: a sértett fejét, mellkasát, a bántalmazás módjára - a fej kemény tárgynak történő többszöri nekiütése, a mellkas lábbal, többszöri megrúgása, illetve megtaposása -, és a sértett gyenge fizikumára is figyelemmel előre kellett látniuk a súlyos, 8 napon túli sérülések bekövetkezésének reális lehetőségét, és azt kívánták is.

Az életveszélyes eredmény tekintetében a vádlottak tudattartalmára vont következtetéssel - azaz az eshetőleges szándékkal - is egyetértett a másodfokú bíróság.

Az irányadó tényállás alapján egyértelműen megállapítható, hogy az életveszélyes sérülést a II.r. vádlott magatartása okozta. Ennek azonban a társtettesi minőségre nincs kihatása. Az állandó bírói gyakorlat szerint ugyanis a társtettesi elkövetés megállapítását nem érinti az, hogy a bántalmazás során melyik terhelt mekkora erejű és milyen ütest mér a sértettre, mert szándékegységben történt elkövetés esetén a társtettes a büntársa által tanúsított magatartásért is büntetőjogi felelősséggel tartozik [vö. például BH2016. 51.].

Ezért az elsőfokú bíróság törvényesen vonta társtettesként felelősségre a II.r. vádlottat a Btk. 164.§ (1) bekezdése és a (8) bekezdés I. fordulata szerinti testi sértésért.

Az elsőfokú bíróság a joghátrány alkalmazása szempontjából releváns tényezőket hibátlanul és hiánytalanul sorolta fel, és azokat - az elkövetett cselekmény tárgyi súlyával együttesen - megfelelően értékelve szabott ki a vádlottal szemben szabadságvesztés büntetést, ellenben nem adta indokát a Btk. 80.§ (2) bekezdésében írt szabálytól való jelentős eltérésnek.

E szerint ugyanis határozott idejű szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó, amely a vádlott terhére rótt bűncselekményt tekintve 5 év volt. Ehhez képest az elsőfokú bíróság 2 évben, azaz a törvény szabta keretek közötti legkisebb mértékben határozta meg a szabadságvesztés tartamát.

Ennek kapcsán a másodfokú bíróság nyomatékosan utal a vádlott személyében rejlő fokozott társadalomra veszélyességére, amely a másodfokú bíróság által kiegészített előéleti adatok alapján állapítható meg. Kitűnik ebből, hogy a vádlottat a jelen eljárás hatálya alatt elkövetett további két bűncselekmény miatt jogerősen elítélte a bíróság, és vele szemben további négy büntetőeljárás van folyamatban. A törvényeket, a társadalmi együttélés szabályait nyíltan semmibevevő vádlottal szemben a törvényi minimumban meghatározott szabadságvesztés ezért inkább rendkívül méltányos, mintsem eltúlzott, enyhítésére semmilyen lehetőséget nem látott az ítélőtábla.

Osztotta a főbüntetés megfogalmazása kapcsán a főügyészség indítványát a másodfokú bíróság, ezért azt a Btk. 35.§-a szerint helyesbítette, elkülönítve a büntetést és a végrehajtási fokozatot (mely utóbbinak börtönben történő meghatározása egyébként jogszerű volt).

A feltételes szabadság legkorábbi időpontjának meghatározása törvényes volt, azonban ennél is szükség volt némi - a Btk. 38.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pontjához igazodó - korrekcióra, mert az elsőfokú bíróság rendelkezéséből olybá tűnt, mintha a kedvezmény a kötelező tartam kiállása után automatikusan megilletné a vádlottat, holott ez mindössze lehetőség.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása, és annak tartama is helyes.

A Btk. 87.§ b) pontjának kötelező érvényű rendelkezése alapján a korábbi - próbaidőre felfüggesztett - szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésére is törvényesen került sor, és a járulékos kérdésekben hozott döntések is megfelelnek a jogszabályoknak.

Nem látott okot a végrehajtás elrendelése kapcsán az elsőfokú bíróság rendelkezésének a főügyészség indítványa szerinti kiegészítésére. Az állandó és egységesnek tekinthető bírói gyakorlat, továbbá a Btk. büntetéskiszabási rendszere szerint a végrehajtás utólagos elrendelése szabadságvesztés esetén kizárólag a próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztéshez kapcsolódhat, így a törvényszék rendelkezése félreérthetetlen.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék 20.B.72/2015/10. számú ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező rész szerint megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2017. év március hó 28. napján

Dr. Lassó Gábor sk. . Borbás Virág Bernadett sk.. Fatalin Judit sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

Hornyákné Sléder Ágnes
tisztviselő